

kom hjem, foranstaltede hun med en Følelse af Lettelse en højtidelig Baalfærd for sin tolv Sider lange Bekendelse.

Og nu skulde hun alligevel møde den engang igen i denne forglemte Brevlap! . . . Og at det skulde ske netop idag, da hun havde været saa pinagtig forfulgt af Erindringen om ham! Her paa Storeholt saaes de jo første Gang, og det var maaske ogsaa nok her, de havde haft de bedste Timer med hinanden. Allerede paa Vejen fra Stationen, da hun fra Vognen saae det første Glimt af den hvide Gaard og dens Spejlbillede i „Grønnenvandet“, overvældedes hun af Minderne.

Men alligevel! Hvad enten hun i dette blinde Spil om sin egen og en andens Lykke havde grebet fejl eller ikke — og det Spørgsmaal vilde hun aldrig i Evighed faa udgrundet — saa var nu Terningekastet gjort og kunde ikke gøres om. Hun maatte nu kun haabe paa — ogsaa for sin egen Skyld — at Dihmer ret snart vilde gifte sig og hjemføre en livsglad Frue til sit kære Favsingholm.

Hun havde revet Brevlappen i mange Stumper, som hun nu puttete i Kakkellovnen. For en Sikkerheds Skyld tændte hun ogsaa Ild i dem.

I det samme blev der banket paa hendes Dør. En af Pigerne bragte den Besked, at der var kommen en Dame, som gerne vilde hilse paa hende.

„En Dame?“

Jytte begreb det ikke. Hun kendte jo ingen her.

„Det er vistnok Doktorfruen,“ forklarede Pigen.

„Det maa være en Misforstaaelse,“ — tænkte Jytte; men hun lovede at komme ned.

Ved et af de fire høje Vinduer i Havesalen sad Fru Vilhelmine ved den ene Side af et Marmorbord, hvorpaa der stod en Blomsterskaal, og lige overfor hende en anselig, landlig paaklædt Dame med en rød Bøllehat paa Hovedet. En køn lille Pige paa 6—7 Aar stod trykket op mod hendes Kjole og saae sig med sky Forundring omkring i den store, fornemme Stue med de forgyldte Møbler og de vævede Billed-Tapeter.

Saasnart Jytte kom ind, rejste Jægermesterinden sig. Med en